

Η Εορτή του Οσίου Σάββα του εν Καλύμνω στη Σύμη

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Σύμης, Τήλου, Χάλκης και Καστελλορίζου

© Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΥΜΗΣ

Σήμερα 10η Απριλίου 2022, Ε΄ Κυριακή των Νηστειών, ο Σεβ. Μητροπολίτης Σύμης κ. Χρυσόστομος χοροστάτησε στον Όρθρο και τέλεσε την Θεία Λειτουργία στον Ενοριακό Ναό του Αγίου Αθανασίου Σύμης, όπου εορτάστηκε και η ιερά μνήμη του Οσίου πατρός ημών Σάββα του εν Καλύμνω. Αναφέρεται δε, ότι στο κτιριακό συγκρότημα του μεγαλοπρεπούς αυτού Ναού, τιμάται επ' ονόματι του συγκεκριμένου Αγίου περικαλλές Παρεκκλήσιον, όπου προς αγιασμόν των πιστών φυλάσσεται ως μέγας πνευματικός θησαυρός η ι. Εικόνα του Οσίου, ευλογία

της Ι. Μονής Αγίων Πάντων της Καλύμνου, ένθα ο Άγιος εγκαταβίωσε και θεοφιλώς ασκήτευσε.

Εφέτος, κατόπιν των ενεργειών του Σεβ. Μητροπολίτου κ. Χρυσοστόμου, μετά από σχετικό αίτημα του Εκκλησιαστικού Συμβουλίου, απεστάλη εκ του Σεβ. Μητροπολίτου Λέρου, Καλύμνου και Αστυπαλαίας κ. Παισίου, Ιερόν Επιτραχήλιον εκ του αφθάρτου Σκηνώματος του Οσίου Σάββα, το οποίον ετοποθετήθη σε ειδική καλλιτεχνική προθήκη κατασκευής του ξυλογλυπτικού εργαστηρίου Μιχαήλ και Ιακώβου Μισού, για να παραμείνει εις το διηνεκές εις το Παρεκκλήσιον προς ευλογία των ευλαβών Χριστιανών της ενορίας, αλλά και πάντων των Προσκυνητών του θαυματουργού Οσίου.

Ο Σεβ. Ποιμενάρχης συλλειτούργησε μετά του Εφημερίου του Ι. Ναού, Οικονόμου π. Ελευθερίου Οθίτη, του π. Αντωνίου Μανιά και του Διακόνου π. Γεωργίου Κακακιού, ενώ το ι. αναλόγιον διακόνησαν οι Ιεροψάλτες κ. Γεώργιος Μοσκιού, κ. Εμμανουήλ Κυπριώτης και κ. Αγαπητός Μιχελλής, με την συμμετοχή ευαρίθμου εκκλησιάσματος, ως και του Δημάρχου Σύμης, κ. Ελευθερίου Παπακαλοδούκα και του πρ. Δημάρχου Ροδίων κ. Φωτίου Χατζηδιάκου. Ο Σεβασμιώτατος δραττόμενος της ευκαιρίας ανεφέρθη εις την σύγχρονη μορφή του τιμωμένου Αγίου Σάββα και την κατά Θεόν βιωτή του, που ως αποτέλεσμα είχε την καλλιέργεια μεγάλης και μέχρι σήμερα ζώσης πνευματικότητας στην ευλογημένη Νήσο της Καλύμνου και εν γένει στα Δωδεκάνησα.

Ο θεόφρων πατήρ ήμῶν Σάββας ὁ νέος ὁ ἐν Καλύμνῳ, γεννήθηκε τὸ ἔτος 1862 στὴν Ἡρακλείτσα τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης ἀπὸ πτωχοὺς γονεῖς, τὸν Κωνσταντῖνο, ποὺ ἀσκοῦσε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μικροπωλητοῦ καὶ τὴν Σμαραγδὴ. Ἦταν μοναχοπαῖδι καὶ κατὰ τὸ βάπτισμα ἔλαβε τὸ ὄνομα Βασίλειος. Ἀπὸ μικρὴ ἡλικία ἦταν πιστὸς καὶ εὐσεβής. Ἀφοῦ τελείωσε τὸ Δημοτικὸ σχολεῖο δὲν συνέχισε τὶς σπουδὲς του στὸ γυμνάσιο καὶ ὁ πατέρας του, τοῦ ἄνοιξε ἓνα μαγαζί. Ἡ ἀγάπη του γιὰ τὸν Χριστὸ μεγάλωνε καὶ ἐνῶ μόλις βρισκόταν στὴν ἐφηβικὴ ἡλικία, εἶχε κατασταλάξει, ὅτι ἡ καρδιά του ποθοῦσε τὴν μοναχικὴ πολιτεία.

Μόλις σὲ ἡλικία δώδεκα ἐτῶν, ὁ νεαρὸς Βασίλειος ἄφησε τὴν δουλειὰ του καὶ ἔφυγε, διότι ἡ ψυχὴ του ποθοῦσε κάτι ἄλλο, μία ἄλλη, διαφορετικὴ ζωή. Κατευθύνεται στὸ Ἅγιον Ὅρος, στὴν Ἱερὰ Σκήτη τῆς Ἀγίας Ἄννης, ὅπου ἐπὶ δώδεκα ἔτη ζεῖ πλέον μὲ προσευχὴ καὶ αὐστηρὴ ἄσκηση. Στὴν συνέχεια φτάνει προσκυνητὴς τοῦ Παναγίου Τάφου τοῦ Χριστοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα.

Ἐλπίζοντας πάντα στὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, εἰσέρχεται στὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Αγίου Γεωργίου Χοζεβᾶ, ὅπου ἔπειτα ἀπὸ τριετὴ ἐνάρετο βίον κείρεται μοναχὸς τὸ 1890

καὶ ἀργότερα, τὸ ἔτος 1894, ἀποστέλλεται ἀπὸ τὸν ἡγούμενο τῆς μονῆς, Καλλίνικο, στὴν Σκήτη τῆς Ἀγίας Ἀννης, γιὰ νὰ ἀσκηθεῖ στὴν ἀγιογραφία.

Τὸ 1902 χειροτονεῖται διάκονος καὶ τὸ ἐπόμενο ἔτος πρεσβύτερος. Διακονεῖ μέχρι τὸ ἔτος 1906 ὡς ἐφημέριος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Τὸ 1916 ὕστερα ἀπὸ 26 χρόνια περίπου παραμονῆς στοὺς Ἁγίους Τόπους, ἐπέστρεψε στὴν Ἑλλάδα. Ἔτσι σφραγίζει μία ωραία ἀσκητικὴ ζωὴ, πλήρη πνευματικῆς καρποφορίας. Ἐφυγε ἀπὸ τὴν ἔρημο τοῦ Ἰορδάνου καὶ μεταβαίνει στὴ νῆσο Πάτμο, ὅπου διαμένει δυὸ χρόνια καὶ ἱστορεῖ δυὸ εἰκόνες στὸ Καθολικὸ τῆς Μονῆς.

Ἐπειτα ἔρχεται στὴν Ἀθήνα, ὅπου πληροφορεῖται ὅτι τὸν ἀναζητεῖ ὁ Ἅγιος Νεκτάριος. Μεταβαίνει στὴν Αἴγινα καὶ διακονεῖ τὸν Ἅγιο μέχρι τὴν ἡμέρα τῆς κοιμήσεώς του. Ἡ συγκαταβίωση μὲ τὸν Ἅγιο Νεκτάριο συνέβαλε πολὺ στὴν πνευματικὴ του πρόοδο. Ὅταν ὁ Ἅγιος Νεκτάριος ἐκοιμήθη, ὁ Ὅσιος Σάββας ἔμεινε ἔγκλειστος στὸ κελλί του μέ προσευχὴ γιὰ σαράντα ἡμέρες, ἀγιογραφώντας τὴν πρώτη εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου.

Στὴν Αἴγινα παραμένει μέχρι τὸ ἔτος 1926. Ἀναχωρεῖ γιὰ τὴν Ἀθήνα, διότι στὴ Μονὴ προσέρχεται πολὺς κόσμος καὶ ὁ θόρυβος τὸν κουράζει. Στὴν Ἀθήνα συναντᾷ τὸν Καλύμνιο Γεράσιμο Ζερβό, ὁ ὁποῖος τὸν φιλοξενεῖ στὸ σπίτι του καὶ τὸν πείθει τελικὰ νὰ μεταβεῖ στὴν Κάλυμνο.

Μετὰ ἀπὸ θεία φώτιση, καταλήγει στὴν μονὴ τῶν Ἀγίων Πάντων, τὴν ὁποία ἀνακαινίζει καὶ στὸν τόπο αὐτὸ ξεκινᾷ μία ἔντονη πνευματικὴ ζωὴ καὶ δραστηριότητα. Τὰ χαρίσματά του ἀρχίζουν νὰ ξεδιπλώνονται, ἀλλὰ καὶ νὰ αὐξάνονται.

Στὴν Μονὴ τότε ζοῦσαν λίγες Μοναχές, τίς ὁποῖες ὁ Ἅγιος Σάββας διακονοῦσε μέ ταπείνωση ὡς Λειτουργὸς τῶν ἱ. Ἀκολουθιῶν καὶ Πνευματικὸς στό ἱ. Μυστήριον τῆς Ἐξομολογήσεως καὶ διαποιμάνσεως. Ὁ καθημερινὸς του μοναχικὸς βίος περιλαμβάνει τὴν ἀγιογραφία καὶ τὴν βυζαντινὴ μουσικὴ, ποὺ γνώριζε καλὰ καὶ μάλιστα προσπάθησε νὰ μεταδώσει καὶ σὲ ἄλλους.

Ἐπίσης ἀγαποῦσε τὴν τέλεση τῶν ἱ. Μυστηρίων καὶ κυρίως τὴν Θεία Εὐχαριστία, τὴν ὁποία φαίνεται ὅτι ἰδιαιτέρως ζοῦσε. Οἱ διηγήσεις περιγράφουν ὅτι συχνὰ συλλειτουργοῦσε μὲ ἁγίους καὶ ἀγγέλους. Ἀλλὰ καὶ τὸ μυστήριον τῆς Ἐξομολόγησε ὑπηρετοῦσε μέ φόβο Θεοῦ καὶ διάκριση μεγάλη. Ἦταν ἐπιεικὲς καὶ εὐσπλαχνος μὲ τίς ἁμαρτίες τῶν ἄλλων, δὲν ἀνεχόταν ὅμως τὴν βλασφημία καὶ τὴν κατάκριση.

Ἡ προσευχὴ ἦταν καθημερινὰ τὸ κύριον πνευματικὸ του ἔργο. Συχνὰ δάκρυζε καὶ μὲ

πόθο παρακαλοῦσε γιὰ τὴν μετάνοια τῶν πνευματικῶν τοῦ παιδιῶν. Διδάσκει μὲ τὰ λόγια, ἀλλὰ καὶ τὸ παράδειγμά του. Βοηθᾷ χῆρες, ὀρφανὰ καὶ φτωχοὺς, ἀπὸ τὰ ἔσοδα τῆς ἀγιογραφίας. Ζεῖ μὲ ταπείνωση, ἄσκηση, ἀφιλοχρηματία καὶ προσφορά, ὥστε τὸ ἀγγελικὸ παράδειγμά του νὰ ἐνθουμοῦνται μὲ δάκρυα καὶ συγκίνηση ὅλοι ὅσοι τὸν ἐγνώρισαν.

Ἐπίσης, ἔκανε ἰδιαίτερη προσευχή γιὰ τὴν ἐλευθερία τῶν Δωδεκανήσων, τὰ ὁποῖα ἐκεῖνα τὰ χρόνια βρίσκονταν κάτω ἀπὸ ἰταλική κατοχή. Οἱ ἑτερόδοξοι κατακτητὲς, προσπαθοῦσαν νὰ ἀφελληνίσουν τὰ νησιά μας καὶ νὰ ἀποκόψουν τοὺς Ἑλληνες κατοίκους ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο καὶ τὴν Ὁρθόδοξη πίστη, κλείνοντας τὰ ἐλληνικὰ σχολεῖα καὶ ἀποδυναμώνοντας τοὺς δεσμούς μέ τὴν μητέρα Ἐκκλησία.

Ὁ Ἅγιος εἶχε μυστική, ἡσυχαστικὴ ζωή, γευόταν τὴν προσευχή, ὡς ἔνωση Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου. Μὲ τὴν προσευχή του, πού ἔφτανε στὸν Θρόνο τοῦ Θεοῦ, ἔσωζε καὶ σώζει πολλοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ κινδύνους. Ἡ σκληρὴ του ἄσκηση τοῦ χάρισε τὴν εὐωδία τοῦ σώματός του, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀσθένεια. Ἀξιώθηκε τῆς εὐωδίας τοῦ σώματός του ἐν ζωῇ, καθὼς καὶ τὸ πέρασμά του ἦταν εὐῶδες, εὐωδία ἡ ὁποία θὰ ἐξέλθει καὶ ἀπὸ τὸ μνήμα του μετὰ τὴν ἐκταφή του.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο συμπλήρωσε τὶς ἡμέρες τῆς ἐπίγειας ζωῆς του, μὲ ἄκρα περισυλλογὴ καὶ ἱερὰ κατάνυξη, ἐνῶ λίγο πρὶν τὸ τέλος ἡ τελευταία φράση του ἦταν «Ὁ Κύριος, ὁ Κύριος, ὁ Κύριος». Ἡ ὁμολογία αὐτὴ ἦταν ἡ βεβαίωση τῆς ἐν Χριστῷ πορείας του καὶ τελειώσεως.

Αὐτὸ πὺν πραγματικὰ φανέρωσε τὴν ἀγιότητα τοῦ Ὁσίου, ἦταν ἡ μυροβλυσία ἐκ τοῦ τάφου του. Ἦταν ἓνα πυκνὸ νέφος θείας εὐωδίας πὺν κάλυψε ὁλόκληρη τὴν περιοχὴ τῆς Μονῆς καὶ τὸ θεϊκὸ αὐτὸ σημεῖο ἔγινε γνωστό σ' ὅλο τὸ νησί. Ὅλοι αἰσθάνονταν τὴν εὐωδία τοῦ λειψάνου του χιλιόμετρα μακριά, καὶ ὅλοι ἔτρεχαν πρὸς τὸ μοναστήρι γιὰ νὰ τὸν δοῦν, νὰ τὸν προσκυνήσουν καὶ νὰ προσευχηθοῦν ἐνώπιόν του.

Μετὰ ἀπὸ 10 ἔτη, ἔγινε ἡ ἀνακομιδὴ τῶν ἀγίων λειψάνων του, στὶς 7 Ἀπριλίου 1957. Ἐνα πυκνὸ νέφος θείας εὐωδίας κάλυψε ὁλόκληρη τὴν περιοχὴ. Τὸ ἱερὸ λείψανο τοῦ Ὁσίου μεταφέρθηκε σὲ λάρνακα, στὸ παρεκκλήσι τοῦ Ἁγίου Σάββα τοῦ Ἁγιασμένου. Ἡ ἐπίσημη ἀγιοκατάταξη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σάββα τοῦ Νέου ἔγινε διὰ Πατριαρχικῆς καὶ Συνοδικῆς Πράξεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ ἡμῶν Πατριαρχείου τὴν 19η Φεβρουαρίου 1992.

© Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΥΜΗΣ

© Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΥΜΗΣ

© Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΥΜΗΣ